

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۳/۲۰

نویسنده: ن . جلیل زاد

نو پرېزده چې پسرلی راشي... نه یوازي پر خانگو، بلکې په زړونو کې.

له لري خیالونو نه، پسرلی د رڼا په ډکو لاسونو او د گلونو په خوږو ساگانو ورو ورو زموږ د زړونو پر لور را روان دی .

خو دا راتگ یوازي د فصلونو بدلون نه دی، بلکې د هغه روح راوینښدل دي چې کلونه کلونه د غمونو او چوپتیا په دورو کې پټ پاتې شوی و.

نوروز، دا تلپاتې د نوبت زېږی ورکوونکی، نه یوازي پر ونو، بلکې د انسان پر روحونو هم دروازه ټکوي، څو ښایي د هیلې یوه کرکې پرانیستل شي.

د وطن په چوپ کوڅو کې، لا هم د ماشومانو د قدمونو اواز اورېدل کېږي، هغه ماشومان چې خپلې هیلې یې په کوچنیو متو کې پټې کړې دي.

نوروز راځي، څو دا متې پرانیزي، څو د موسکا تخمونه په هغه خاوره کې وکړي چې کلونه کېږي د خوښۍ له بارانه بې برخې ده.

خو ریښتینې پسرلی هغه وخت زېږي، چې زړونه له کینې خالي شي او سترگې د مهربانۍ په تار وتړل شي.

راځئ لکه د نوو شنو واښو، له تیارو راووخو، راځئ د باور وچې خانگې د مینې په اوبو ژوندی کرو.

که د یوه پښتون د کور ونه شنه پاتې شي،
که د یوه تاجک باغچه په گل کېناستل شي،
که د هزاره، بلوچ، ترکمان او ازبک څپې په سندرو بدلې شي،
نو زموږ وطن به په یوه لوی باغ واوري،
هغه باغ چې پکې هېڅ گل له بل نه بېل نه وي او هېڅ خوشبویي له بلې پردی نه وي.

نوروز، دا مهربان افسانوي سیمرخ، زموږ پر خاوره الوزي، خو د هغه د کېښاستو ځای په خاوره نه، بلکې زموږ په زړونو کې دی.

که موږ خپل زړونه د غم له درانه باره پاک کړو او د روح کرکې د رڼا پر لور پرانیزو، نو دا د رڼا مرغه به زموږ پر اوږو کېښي او سندره به یې د ژوند سرود وي.

د سمنک په شپو کې، هغه مهال چې نجوني په خدا او هیله د دیگ شاوخوا راټولېږي او د کڅوړو په غرونو کې د ژوند نغمه وهي، گواکې وخت هم په نڅا راځي.

سمنک یوازي خواره نه دي، بلکې د صبر کیسه ده، د چوپو دانېو د خوږ ژوند په بدلولو داستان.

په هر جوش کې یې یوه هیله نغښتې ده، او په هره کڅوړه کې د سبا لپاره یوه دعا.

ای پسرلی

که څه هم لا هم د دې خاورې په ځینو گوتونو کې د غم سیوري خپاره دي، خو موږ باور لرو چې رڼا هېڅکله د تل لپاره نه پټېږي.

حتی په تر ټولو تورو شپو کې یو ستوری وي چې لار ښيي، او حتی په تر ټولو سرو ژمو کې یوه ریښه وي چې پسرلی پکې ژوندی وي.

راځئ خپل زړونه د نوروز کورونه کړو، هغه ځای چې نفرت پکې ځای ونه لري او مینه بې پولې وده وکړي.

راځئ لاسونه سره ورکړو او د سترې وطن له خاورې نه یو باغ جوړ کړو، داسې باغ چې هر گل یې د هیلې نښه وي او هره ورېځ یې د سولې زېږی.

نوروز یوازي یوه ورځ نه ده،

د پاڼو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنيزې ښې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

يو پيل دی. د ليدلو، د بنبلو، د جورولو پيل. که مور و غواړو، که مور راپاخو، نو ريښتيني پسرلی به راشي، هغه پسرلی چې نه يوازي په طبيعت، بلکې په زړونو کې به هم وغورځېږي. او هغه ورځ چې سيمرغ زموږ پر اوږو کښېږي او د ژوند په ډيگ کې سمنک و ايشېږي، مور به پوه شو چې انتظار پای ته رسېدلی دی، چې پسرلی له اسمانه نه، بلکې زموږ له دننه زېږېدلی دی. او کله چې د نورو د سهار لومړۍ وړانگې پر سترې ځمکه ولگېږي، داسې ښکاري لکه وخت هم نوې ساه اخلي، هغه ساه چې د تاريخ له ژورو راخېژي او د زرگونو پسرليو ناوېل شوې کيسې زمزمه کوي. پسرلی يوازي د گلونو راتگ نه دی، د نوو ليدونو راپيدا کېدل دي. هغه وخت چې انسان له خپل تنگ قفسه راوځي او نړۍ د عادت په سترگو نه، بلکې د حيرانتيا په ليدونو وگوري. اي انسان که ستا په زړه کې پسرلی نه وي، زر نورو زونه دي هم تېر شي، هېڅ به بدل نه شي. خو که د مينې يوه لمبه دي په وجود کې بل شي، نو ته کولای شي د خزان په منځ کې هم د گلونو باغ جوړ کړي. نو راکه، له ځانه پيل وکړو، له خپلو زړونو، له خپلو سترگو، له خپلو ټکو. په اوږدو شپو کې، چې چوپتيا د درني پردې په څېر پر هر څه خپره شي، د نورو ياد لکه څراغ د تيارو په زړه کې ځلېږي، هغه څراغ چې هېڅکله نه مړېږي. او څومره ښکلې وي هغه شيبه چې زړونه، لکه د هفت سين دسترخوان، سره راټولېږي، هر يو په خپل رنگ، خپل بوی، او خپلې کيسې. راکه پسرلی يوازي مېلمه ونه گڼو، بلکې هغه د خپلو زړونو په کور کې مېشت کړو. بيا به هېڅ ژمی مور مات نه کړي، او هېڅ شپه به دومره اوږده نه وي چې سهار مو هېر شي. او بالاخره، کله چې د پسرلي نسيم د زرو ټپونو پر سر ولگېږي او ورو ورو يې ورغوي، مور به پوه شو چې پسرلی يوازي يو فصل نه دی، يو ايمان دی. ايمان په دې چې ژوند، د ټولو ترخو سره سره، بيا هم د غورځېدو ارزښت لري.

آرشيف: مطالب نشر شده ن. جليل زاد

د پاڼو شمېره: له 2 تر 2